

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmisi nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

O društvenih govorih.

I.

Ni davno, ker je nekdo v „Slovenskem Narodu“ priporočal, da bi se izdatno pomnožilo število dosedanjih slovenskih društev, sosebno čitalnic ali bralnic. Glede na to, da mnogo teh društev hira in propada, je pa tudi želja utemeljena da se dosedanja društva ohranijo pri življenji in kakor si bodi tudi okrepijo po notranjem razvijanju. Kaj nam pomaga društva bogatiti z drugimi društvi, če nimajo dosedaj osnovana v sebi one moči, ki bi narod v resnici privlačevala v dotična zbirališča in ga tu uterjevala v prepričanju, da je res vredno se tukaj zbirati in vzajemno se oklepali!

Če pogledamo na raznovrstna poročila, katera našim listom dohajajo zdaj po zimi o narodnih vesellicah in zabavah, bi pač sodili, da naša društva cvetejo ter morajo narod razvijati in povzdigovati do večje obče in narodne zavesti. Če pa pomislimo, da vsako društvo zmore vsako leto prirediti poprek samo po dvoje, troje zabavnih večerov, in da s temi jako skrčenimi vesellicami bolj ali manj preneha skupno udeleževanje potom društev, se nam pač vrednost narodnih društev, kakor so sedaj osnovana, nekoliko zniža. Saj ni težavno presoditi, da dvoje, troje še toliko izborna osnovanih in jednako vrlo izvršenih vesellicnih sporedov ne more čudežev delati, torej tudi ne, kdo ve kako, uplivati na narodovo zavest. V tem oziru bi bilo treba društvom slovenskim prek in prek pomagati še po drugi poti; mi menimo, da se sliši v teh društvih veliko premalo govorov, kakoršni bi bili dotičnim društvenikom primerni.

Pač je tu pa tam mej vesellicnimi sporedi zaslediti tudi kak pozdrav, kak slavnosten govor. Ali mnogo je bralnic in čitalnic, katerih zabavni večeri nemajo takega užitka po celo in tudi po več let. Pa tudi ko bi vsako društvo redno imelo take govore v svojih programih, bi poslušalci ne dosegli posebnega, najmanj pa trajno blagodejnega dobička iz takih govorniških proizvodov. Pozdravi in slavnostni govori popnejo se že sami po sebi redko kedaj do tečne vsebine, in kjer se ta — izjemno —

porodi, navadno ni nova, ker pa največ v drugi obliki ponavlja to, kar se je že drugod in večkrat pripovedovalo. To nam dokazujejo najbolj ponavljani slavnostni govori o jednih in istih slavnih Slovencih, kakor n. pr. spomini na Vodnika in Preširna. Tu ni možno občinstva poučiti z novimi pojasnili, ker predmeti so jedenkrat za vselej že dobro premišljeni in razgovorjeni.

Druge vrste govorov pa v sporedih bi poprek brezvspešno iskali. Naši omikanci si snujejo včasih ožja društva, ki so poznana pod različnimi imeni, kakor „literarni klubi“, „zabavni literarni večeri“ itd.; v teh društvih se pač govori in bere. Ali ta društva so nalašč zato osnovana, imajo posebne namene, narod na široko pa nema do njih uhoda in korist največ po tem, če se dotična berila po listih objavijo. Kar koli se po društvih še govori ali zunaj društev „predava“, je izjemno in v resnici redko.

Po vsem tem narod bodisi v omikanem ali pa širokem delu pravih govorov zunaj cerkve ne sliši.

Kjer se osnujejo ob redkih prilikah tako imenovana „predavanja“, imajo ista, sama posebi hvaljevredna, navadno še poseben namen, narodu kakor si bodi koristiti tudi gmotno, in to po poti napovedanih ustopenin. Taki doneski pa najbolj dokazujejo, da so prilike „predavanj“ pri nas redke, ker se neposredno dosežejo z večine samo za denar.

Ker utegnejo primerno osnovani govori spodbuditi celo omikane, neomikane pa vsekakor podučiti, je zares v občo škodo naroda, da mu dajejo tako malo prilike do govorov, ki bi ga po svoje vzbujevali in nagibali do širše zavesti. Vredno bi bilo tedaj o tej znatni nedostatkosti nekoliko premišljevali.

Z govori poučevati utegnejo samo oni, ki so vsaj v dotičnih predmetih in vprašanjih bolje utrjeni nego vabljeni poslušalci. Če ne iz družega, vsaj iz oblike si skušajo kaj pridobiti tudi oni, kateri se postavljajo v isto vrsto z govorniki. Navadno pa pričakuje poslušalec dobička tudi iz vsebine govora. Na kmetih ima pojedinec brez dvojbe dobiček, če gre poslušat n. pr. popotnega kmetkega učitelja, katerega vlada pošlje zdaj v to, zdaj v ono občino. Bolj ali manj jednak dobiček pa bi kmetje dosegali

pa na drugi strani; ko bi jim učitelji ali v obče domači izobraženci pojasnjevali na shodih in v bralnicah. V mestih pa tudi ni vse občinstvo istega naroda na jednaki stopinji omike, in še strokovnjaki presezajo sovrstnike na kako stran in v raznih vprašanjih. Torej tudi po mestih bi se govori ne poslušali brezpotrebno ali iz dolgočasje. Dobiček izgovorjene besede se je od nekdanj priznaval, in govori, primerno sestavljeni, to je s primerno snovjo podprti, bi morali imeti tudi zdaj še isto veljavo. Slovenci bi tudi ne mogli sebe izvzemati, tudi ko bi se prištevali prek in prek k omikancem najvišje vrste. Kar velja za Dunaj in druga velika mesta, kjer se jako omikano občinstvo shaja v velikem številu poslušat govore in predavanja razne vsebine, to mora veljati tudi za slovensko meščanstvo vsaj v toliki meri. Ravno po mestih pa štejemo tudi Slovenci večje ali manjše število rojakov, ki so dosegli višje stopinje dosedanje omike, in ki še posebe obdelujejo pojedine znanstvene stroke.

Torej je vsaj možno, da bi nas taki omikanci poučevali.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. februvarja.

V českich in poljskih listih se sedaj izraža potreba skupnega programa za desnico **državnega zbora**. Prepričanje prodira, da drugače se desnica ne more uspešno boriti proti levici in imponovati vladi. Treba je skupnega programa, ki bode označeval težnje desnice, da ne bode treba pri vsakem količkaj važnejšem vprašanju dolgega pogajanja mej posamičnimi frakcijami državnozbornske večine. Nemškim konservativcem treba je jedenkrat za vselej dati razumeti, da Slovani njih teženj ne bodo podpirali, če se oni ne zavežejo podpirati narodne jednakopravnosti. Ako se bodo pa konservativci združili z liberalci v narodnostnih vprašanjih proti nam, naj jim pa še liberalci v družih zadevah pomagajo. Dosti časa smo Slovani njim kostanj iz žarjave nosili, a sedaj mora temu biti konec. Nasprotja na desnici so večja, nego oficijozni listi priznavajo. Nekemu poljskemu listu se poroča z Dunaja, da je poljski klub že tudi tako razpal, da ne more več imeti sej. Mi tega sicer ne verjamemo, a

LISTEK.

Odprto pismo

do prečastitega pisatelja članka: Tisočletnica smerti svetega Metoda, velikega škofa slovenskega 1885 v „Cvetji z vertov sv. Frančiška“ — VI. tečaj, I. zvezek, str. 1—16.

Charissime Confrater!

Rojak, ki se je te dni bil k nam preselil, mi je povedal, da Vi nečete pripoznati resnice mojih vrstic:

„Od prvega tukaj
Stanuje moj rod;
Če ve kdo za drugja,
Naj reče od kod.“

Vi trdite, da bi se ime Aemona (grški pisatelj mesto tudi imenujejo: *Ἡμῶν, Ἡμῶν*), ko bi bilo kranjsko, dan današnji izgovarjalo: Jemin, ne pa Ljubljana. Jaz Vam bom dokazal, da se je blizu tako glasilo.

Vprašal sem tukaj nekdanjega prebivalca iz okolice stare Aemone — ribarja Galuna.¹⁾ Re-

¹⁾ Primaruha! Galun pa je kranjsko ime, imamo še več rodbin na Kranjskem, ki se pišejo: Galun, tudi na Štajerskem živé, in jeden je celo župnik pri sv. Jerneji v

čem mu: „Oče Galun, povejte mi, kako ste se Vi poslovili od svoje ženke Mejte,²⁾ ko ste v mesto z barja, kjer ste imeli, kakor ste mi pravili, kolibo na koleh, ribe na prodaj nesli?“

„Rekel sem: Vrzli bandyte, az idam v ō aemōno.“

Prvi glasnik v imenu mesta je moj Galun tako izgovoril, kakor slovaški platničarji in prebivalci celjske okolice, ki govore braet = brat, ne sliši se pravi a ne e.³⁾

Vprašam svojega Galuna dalje, zakaj pa ste pravili mestu: aemōna, pa ne Ljubljana, kakor se današnji veli.

Radovanji. Stari pošten Kranjec je pozneje postal rimskutar, ko so Rimljani postali gospodarji črez Kranjsko. Njegovo ime: „Galuni filius“ še sta Vodnik in Linhart brala na kranjskorimskem kamnu vzdianem v steno izkega farovža, (glej Müllner, Aemona, pag. 230).

Opazka stavea.

²⁾ Kaj Mejte se je velela Galunova žena? Tudi njena potomkinja je postala rimskuta, ker na kranjskorimskem kamnu berem žensko ime: Meita (glej Müllner: Aemona pag. 275). Torej so stari Kranjci jat izgovarjali kot ej, ker to prav slovensko ime se pri Čehih in Rusih glasi: Měta, Mět-ica. (Glej Moroškin: Imenoslov, pag. 133.) Sicer pa je tudi Dalmatin jat, kot ej pisal, svejt = svet.

Opazka stavea.

³⁾ G. P. Stanislav Škrabec bi pisali: a'. Stavec.

„Ne mogoče! zavrne ribar Galun; — znan mi je na desni strani vode gol hrib, pravili so mu: Lzbia, a hiš na tem hribu in pod tem hribom še takrat ni bilo, mesto aemōna je stalo večjidel na levem bregu vode, imelo je takrat še dosti jam, mlak in blata, zato so mu pravili aemōna.“

Victoria! dragi brate, vrstice moje pesmi pa so le resnične. Glejte! Starokranjci se je jama zvala ama.⁴⁾ Starokranjci pa so a izgovarjali kot ae, cikal je a že bolj na e, ker tukaj sem našel več Kranjcev, katere sem vprašal, kako se pišejo, in vsak mi je rekel: aeran.⁵⁾ Zdaj zapopadem, zakaj so ime mesta Grki pisali z: a ne pa: e.

Novokranjščina pa vokale na početku besed praejotuje, zato današnji Kranjci govore: jama, mesto: ama, in staro ime mesta bi gotovo izgovarjali, ko bi še stalo: Jamōna, Jemōna, to je v jamōnem svetu stoječe mesto.⁶⁾

Gotovo mi bodeite pritrdili, charissime confrater! ali radovedni še ste: kako se je b (jerek) stop-

⁴⁾ Tako tudi starslovensko, glej Miklosich Lex. paleoslov. pag. 5. Stavec.

⁵⁾ Primaruha, to so pa naši Jerani, kateri bi se, kakor g. Levstik trdi, morali pisati Jaran. Stavec.

⁶⁾ Opomnim na ime vesi na Štajerskem: Jamōna, ki res v jamah leži. Stavec.

gotovo je, da mej poljskimi poslanci vlada velika nevolja zaradi poslednjih dogodkov v večini parlamenta, vsled katerih je tudi predloga za regulovanje rek v Galiciji pokopana za to zasedanje. Grobolski je baje priporočil Taaffeju, da naj vlada v tem zasedanju nobenih drugih predlogov več ne skuša spraviti v parlamentarno posvetovanje, kakor samo budget. In tega nasveta se vlada baje misli tudi držati, kajti skoraj za gotovo se že govori, da socialistični zakon v tem zasedanju ne pride več na vrsto. — Dozdaj smo mislili, da so nekateri nemški konservativni poslanci le na svojo roko in svojo odgovornost rušili disciplino parlamentarne večine, zato tudi tej prikazni nesmo pripisovali tolike važnosti. A sedaj je čitati po časnikih, da je bil Lichtensteinevega kluba sklep, glasovati za Rufov predlog. To je pa velikega pomisleka vredno, kajti s tem je ta klub naravnost odrekel solidarnost z desnico in vlado.

„Deutscher Verein“ prosil je koroški deželni odbor, da se potegne pri vladi, da se v statičnem zapisniku krajev obdrže le ona slovenska krajevna imena, katera so še v resnici v rabi. Nemce jezi namreč, da so se v ta zapisnik urinila nekatera slovenska imena krajev, ki so bila poprej v rabi, ko še Koroška ni bila tako ponemčena. Spominjajo jih, da Koroška ni praneska dežela, marveč je v prejšnjih časih bila slovenska. To postopanje koroških Nemcev mora pa nam kranjskim Slovencem biti v izgled. Pri nas so zlasti nemškutarški uradniki izumili mnogo nemških krajevnih imen, ki so tudi prišla v krajevni imenik. Ta imena se ne rabijo, pa tudi zgodovinsko neso opravičena, kakor slovenska na Koroškem, ker se nikdar rabila neso. Kaj ko bi tudi mi se potegnili, da se taka spakadrana imena izbrisajo iz krajevnega imenika.

Na 2. dan marca bode 10 let, kar je bil Tisza imenovan **ogerskim** ministrom notranjih zadev. Veliki župani sklenili so tedaj mu korporativno čestitati. — Ko bode spodnja zbornica končala posvetovanja o reformi gosposke zbornice, posvetovali se bodo člani gosposke zbornice raznih strank v posebnej konferenci, kako postopati pri posvetovanju o tej predlogi v zgornjej zbornici. K tej konferenci bodo povabili tudi ministerskega predsednika Tiszo, da zvedo, v kake spremembe je še vlada pripravljena privoliti.

Vnanje države.

V **italijanskem** parlamentu vleče se podrobna debata o železniški konvenciji kakor pravljica o jari kači. Kakor se sedaj iz Rima nekemu Dunajskemu listu poroča, pričakujejo konec temu posvetovanju konec tega ali začetkom prihodnjega meseca. Potem pa pride agrarna zakonodaja na vrsto, in ta bode rešena v kakih štirih tednih. V aprilu se bode zaključilo zasedanje, najbrž pa razpustila zbornica in razpisale nove volitve. — Kakor se nekemu Dunajskemu listu piše iz Kajire, je italijanska okupacija Beibula in Massuauha mej prebivalstvom v Egiptu prouzročila veliko nevoljo. Nadejajo se pa Egipčani, da se bodo Sudanci in Abisinci združili proti temu novemu usiljenju in mu dali dovolj opraviiti.

Grška zbornica je ministerstvu s 108 proti 104 glasom izrekla nezaupnico. Vsled tega je ministerstvu dalo svojo ostavko.

Afrška konferenca, ki je pred tremi meseci začela, končala se bode drug teden. Po sporazumljenju s Portugalijsko bode bodoča kongiška država imela samo 30 do 40 kilometrov morskega obrežja, ostalo obrežje pa bodeta dobili nekaj Portugalijska, nekaj Francijska.

Mej **Rumunijo** in **Turčijo** pokazala so se neka nasprotja zaradi zaostalega davka. Rumu-

nija je namreč še pred Berolinskim kongresom opovedala Turčiji plačevati davek. Turčija pa trdi, da je davek veljavno odpravljen še le na Berolinskem kongresu in torej mora Rumunija doplačati, kar je poprej zaostala davka na dolgu.

Da bi Sudancem in Egipčanom pokazala, da ima še vedno vrhovno gospodstvo, ponudila je Turčija Angliji, da odpošlje nekaj vojakov v **Sudan**. Angleška vlada pa ni vsprejela te ponudbe. — Narod v Egiptu je prepričan, da bodo nevspehi angleški v Sudanu le koristili egiptski stvari. Prepričani so egiptski prebivalci, da bode vojska v Sudanu Angleže jako drago stala, pa vendar ne bodo dosegli, česar želé. Ta vojni poraz smatra se za nov dokaz propada angleške vojne sile. Še jeden mesec in Angleži se bodo imeli boriti s hujšim sovražnikom, nego je sudansko prebivalstvo, z nezdravim podnebjem v gorenjih Nilskih krajih namreč. — Angleška vlada ni vsprejela ponudbe Kanade in Viktorije, da bi odposlali nekaj vojakov v Sudan. Angleški ministri bili so tega mnenja, da bi ta pomoč prišla prepozno. Novi južni Vales bode odposlal 212 mož topničarjev, 522 pešcev in 200 konj v Sudan. — 13. t. m. so sudanski ustajniki napali angleški transport ranjencev na potu iz Metammeha. Po poldrugo uro trajajočem boji, ko je prišel oddelek lahkih velblodskih jezdecev Angležem na pomoč, so se ustajniki umaknili. Izmed Angležev je bil jeden mrtev, 5 ranjenih.

Brzjavka generala Brière-a poroča sledeče podrobnosti o poslednjih bojih **Francozov s Kitajci** v Tonkingu. V 12. dan t. m. zjutraj napali so Francozi močno kitajsko vojsko, ki je bila v dobro utrjenih postojankah. Boj je trajal do večera in končal z uspešnim naskokom. Tema in slabo vreme sta pomogli sovražniku k begu. Francoske zgube znašajo od 9. do 14. dne t. m. 39 mrtvih in 222 ranjenih. Po kratkem boji so potem Francozi zasedli Lang-Son, kjer pa neso ostali, ampak šli dalje in se utaborili 3 kilometre za Lang-Sonom, ob cesti, ki pelje v Kitaj. — Kakor „Temps“ javlja, broji vojska Pečelskega podkralja Li-Hong-Čanga sedaj 45.000 vojakov. Tem zapovedujeta bivša nemška majorja Lehmann in Pauli, ki sta v Kitaji postala generala. Novi inštruktorji kaj marljivo delujejo in nadejajo se do poletja vojsko spraviti na 100.000 dobro izvežbanih vojakov. — Poslednji boj mej francoskim in kitajskim brodomjem izpal je za Francoze ugodno. Francoske torpedovke potopile so dve kitajski ladiji. Trem kitajskim ladijam se je pa vsled goste megle posrečilo ubežati v Chihai. Varstvo francoskih interesov v Šangaji se je izročilo ruskemu zastopniku. Ruska zastava se vije nad francosko naselbino.

Dopisi.

Iz Mozirja 17. februvarja. [Izv. dop.] Sokolova maskarada. Čudno, — ta ljubi predpust ni samo omamil plesateljmi mladi svet, nego zmotil je tudi naše dopisnike, da so o sijajnej letošnjaj maskaradi popolnem molčali, ko vendar drugače toli skrbno stičejo za novicami, da jih — še gorke, raztrobijo mejradovedno občinstvo. Da se toraj tem lahkoživcem glave nekoliko ohlade, hočemo jim za sedaj — akoravno nepoklicani, poseči v njih delo in za beležiti nekaj vrstic o večeru, kakoršnih je še malo bilo v Mozirji. — Akoravno je bilo v 8. dan tega meseca precej neugodno vreme, — tako, da smo posebno zunanjih gostov prav malo pričakovali, — došli so, — kar kot posebno znamenito objavljamo — iz vsacega trga, iz vsacega večjega kraja Savinjske in Saleške doline odlični gostje v toli mno-

gobrojnem številu, da smo s ponosom v prelepo okrašenih dvoranah „Pri avstrijskem cesarji“ cvet slovenske inteligence prijaznih teh dveh dolin ugledali. Razven za blagoslovljenja društvene zastave še neki ni bila nobena veselica tukaj tako obiskovana, kakor ravno letošnja maskarada. Nekatere je mikal prijazen sestanek raznih rodoljubov, druge radovednost — no, nekatere celo „slavnoznan“ Šmarijska godba — kar je bilo dosti, da se je marsikdo, koji bi se bil prevelicega snega — tega božjega daru nametalo se nam je tukaj prav obilo — zbal — izredno slabe ceste ustrašil ni, ampak dejal „Der Bien muss“ in došel v našo ta večer tako mikavno sredino. Več kakor petdeset parov mask in mnogo mnogo nemaskiranih bilo je navzočnih. Plesna dvorana napolnila se je deloma prekrasno opravljenih mask, deloma izborno sestavljenih, uprav originalnih skupin, da je človek imel na izber ogledovati si podobe raznih stanov in narodov. Neovrgljivo največ priznanja vzbudila je družba gorenjskih poljedelcev v krasnej, strogo narodnej opravi. Sestavili so jo bili pevci tukajšnje čitalnice s trškimi dekleti v resnici tako srečno, da so s svojo prelepo, mej narodom žal da skoro pozabljeno opravo, najbolj pa s prekrasnim narodnim petjem poslušalce kar očarali. — Že imenovana Šmarijska godba dala je povod drugej skupini, katera je se svojim ironičnim nastopom premnogo veselosti vzbudila. — Plesni odbor pogajal se je bil namreč z vodstvom godbe, da bi ista, ki ni zastoj na jako dobrem glasu — pri maskaradi sodelovala. Vodstvo je sodelovanje obljubilo, povabila so se dala tiskati in bližnji kot daljni so se veselili, zopet jedenkrat od slavnosti blagoslovljenja zastave priljubljeno godbo slišati. Ali — odbor obrača, godba obrne in obljubi za ta dan v Konjice ter pusti vse tiste, koji so se nanjo veselili na cedilu. Z obilimi opravki proobloženemu plesnemu odboru godilo se je sedaj blizu tako, kakor tistemu Šmarijskemu kmetiču, koji se je bil jedenkrat v Celji preveč „Bizeljanca“ nasrkal, da je potem, ker je omamljivej kapljici preveč zaupal, izgubil začasno svoj „Orientierungsvermögen“ ter žalostno taval po mestu in jadikoval „Strajla vaj, kje su Šmorje!“ V nagljici se je dobila druga manj slavna, pa bolj zanesljiva godba in vrhu tega ustopi kmalu po otvorenju plesne dvorane uniformirana godba se svojim kapelnikom na čelu, koja se predstavi kot „Šmarijska godba“, samo da je imela nekoliko malo zaupno glasbeno orodje. Vkljub temu pak smo je bili jako veseli, kajti priredila nam je bila celi koncert, a njeni članovi — sami tržani iz sosednjega dobro narodnega trga, so nam kar nepričakovani izredno dobro došli.

Posebno krasne maske videle so se mej nežnim spolom in premnoge je veselilo videti, da si je isti posebno iz slovanskih noš iskal svojo opravo.

Mnogo vitkih Sribljank, Črnogork, posebno pa Kranjci v lepih belih pečah sukalo se je brez posebnega premiselka s Turki, Cigani itd., da je bilo v resnici zanimivo gledati v to čudno mešanico. — To se ve, da so se mej starejšimi, plesu manj prijaznimi gospodi v stranskej dvorani govorile mnoge napitnice, tako, da je bila zabava v istini vsestransko izborna. Ko so naši vrli sosedje Žavčani in

noval v o in u, in so Rimljani pisali: Aemona, Grki pa *Ἰμωνα*? To je zopet bocca carniolica zakrivila, ki ta glasnik izgovarja kot o in u. Ko sem še na Kranjskem živel, sem plazil čez Grintovec do štajrškega Pohorja, in nabiral cvetje iz vrtov preljube stvarnice, kakor sem jaz latinsko besedo natura poslovenil. V onih krajih so me ljudje večkrat svarili, naj se ne podam na goro, ker se mogla (drug je rekel: mugla) na vrhu Grintovca vzdiguje in da bo huda nevihta. Kakor so ob mojem časi b. (jerek) izgovarjali kot o in u (staroslovenski se piše: mugla), tako gotovo v prestarjih časih, in ime mesta se je toraj izgovarjalo: aemona in aemuna, (staroslovenski pisatelji bi pisali amona) in to druga ne označuje nego: jamna — to je v jamnem svetu stoječe mesto.

„Jamenske“ mlake, na katerih sem se jaz kot fantič rad drsal, in pa: Blatna vas so še ohranile spomin na staro Aemona. Lepo Vas pozdravlja Vaš brat

P. Marcelin Vodnik.

V Olimpu na pust 1885.

¹⁾ Glej Vodnikova autobiografijo v dr. Costovem: „Vodnik Album“ na konci. Stavec.

Pismo iz Kamnika.

Gospod urednik! Nahajajo se umetelniki slikarji, ki znajo veter tako naravno naslikati, da človeka pri opazovanju take slike zares obveje sapa, ki jo vidi na koloritu. Se li veter tudi opisati dá tako naravno, da bi človek na pr. čutil „moč viharja“ v čitanih vrstah, — o tem pa dvomim.

Še mnogo bolj pa dvomim, da bi se dal jok ali smeh tako izraziti s peresom, da bi čitatelj iz zapisanega joku ali smehu zares čul pisatelja jokati ali smijati se.

Ko bi bilo zadnje mogoče, gotovo je, da bi Kamniški gospod dopisnik „onega dne“ čul moj smeh iz vrst, ki ste jih blagovolili na tem mestu natisniti, rečem Vam, sardoničen smeh.

Kajti on je dejal, da sem baje zaspal, ako me ne moti kako „razmotrivanje“, da ne primem več pogosteje, kot nekda, v roko peresa dopisnikovega

Ali bodi si, da on ni mislil resnice, ter je to le tako „po vrhu“ dejal, — jaz sem se smijal!

Iz Kamnika dopisovati, zdaj, — mnogo — in zraven resnico, čisto resnico govoriti, — parbleu! to je tako nemogoče, kakor zahtevati, da teče Bistrica proti svojemu izviru! Se ve da, papir je po-

trpežljiv in mnogo lepega bi se dalo pisati nanj, kar bi Vi dali potem natisniti, ter razposlati mej svet kot čisto zlato, mej tem, ko bi bilo le — „talmi — —“.

Tako na pr. moglo bi se „z veseljem poročati“ da pri nas ni nobenega nemčurja več: nekateri, da so jo pobrali na Nemško, — drugi v Ameriko, delat ondi nemško-anarhistično propagando, zgolj respektu da nas narodnjakov se ve da, ker so izprevideli, da mej bučelami ni potreba trovov; — drugi pa, da so se izpreobrili, ter postali iz Savlov Pavli, ne da bi bilo treba še zato vznag prekucniti se raz konja, kot svetopisemski grešnik tega imena. Ali kaj tacega trditi, — trditi, da v Kamniku ni več nemčurjev, — reklo bi se trditi, da na Italijanskem ni več — oslov... in konečno bi se Vaš cenjeni list prišel v sumnjo in nevarnost, biti imenovan laži-listom, — v nevarnost, da vsi časopisi lažejo, naj že bodo židovski ali kristijanski, nemški ali slovenski inclusive „Slovenca“, ki tudi tedaj resnico govori, ko se o — Gregorčiču laže.

Vender, ker sem se baš izkopal iz svoje letargije, da Vam pošljem že jedenkrat „kaj“, hočem govoriti resnico, golo istino. Ne bojte se, da bi Vas nadlegoval s poročilom o kakej veselici, to prepuščam drugim spretnejšim peresom — jaz spuščam

Gornjegradi odhajali, poslovljali so se celo tik vozov na trgu z navdušenimi besedami, da se je videlo, kako je bila ostalim, kakor tudi odhajajočim ločitev teška. —

Društvo „Savinjski Sokol“ pa sme ponosno biti na to svojo maskarado, koja mu naj bode v dokaz, da ima ono v kljub hudobnim črvom uprav v svojem srcu — toliko zanimanja, kakor malokatero narodno društvo. Želimo le, da bi veselični odbor „Savinjskega Sokola“ tudi s pripravami k Metodovej slavnosti, koja se po sklepu občnega zbora tukaj prirediti ima, z jednako navdušenostjo pričel — da bi se ta velevažna slovanska slovesnost tudi v Gornjesavinjskej dolini dostojno, slovesno in veličastno vršila! —

Domače stvari.

— (Narodni centralni volilni odbor) razpošilja vabila k shodu, ki bode danes 19. februvarja ob 7. uri zvečer v čitalnični dvorani. Pogovor bode zaradi volitve v trgovsko in obrtno zbornico. Želeti bi bilo mnogobrojne udeležbe.

— (Osobne vesti.) Gosp. dr. Ivan Šust, dekan stolnemu kapiteljnu v Trstu, odpotoval je preteklo nedeljo na Dunaj, da se ondu kot odposlanec Tržaškega vladike, udeleži škofovskih posvetovanj. — Obrtnim nadzornikom za Trst in Primorsko je baje imenovan kanonik Oskar Polley. — Vest, da je gosp. dr. Kulavic imenovan kanonikom v Ljubljani, je prenapljena. Tako poroča „Lai-bacher Zeitung“, po kateri smo mi to vest posneli.

— (Iz Ptujja) se nam 18. t. m. piše: Štatersko namestništvo potrdilo je z odlokom od 31. januarja t. l. št. 1585 pravila slovenskega katoliškega društva „Pozora“ s sedežem v Ptuj. V kratkem bode se sklical prvi občni zbor.

— (Iz Šent Jarneja) se nam piše v 18. dan februvarja t. l.: V današnji seji občinskega zastopa Šent Jarnejskega je bil jednoglasno izvoljen županom g. Josip Bučar, značajan in energičen narodnjak. Tudi občinski svetovalci gg.: Androja Fran, Bambič Fran, Barborič Anton, Bučar Ignacij, Majzel Anton, Metelko Martin in Piletič Anton so zavedni in zanesljivi možje. Slovensko uradovanje je zagotovljeno.

— (Porotniki) za prvo letošnjo sesijo, ki prične v 2. dan marca pri c. kr. deželni sodnji bili so izzrebani: Grof Karol Lanthieri, grajšček v Vipavi; Anton Wester, gostilničar v Zagoricih; Viktor Dolenec, posestnik v Razdrtem; Adolf Galle, grajšček v Zgornji Šiški; Josip Tribuč, hišni posestnik in trgovec na Glincah; Fran Šlibar, posestnik v Selcah; Ignacij Seemann, hišni posestnik in trgovec v Ljubljani; Šimen Pogačar, hišni posestnik v Ljubljani; Anton Kotnik, hišni posestnik v Ljubljani; Jakop Kapš, zlatar v Ljubljani; Jurij Lah, posestnik in župan v Lazah; Vincencij Novak, trgovec v Spodnji Šiški; Makso Krener, vodja kranjske stavbene družbe; Fran Ravnihar, deželni knjigovodja; Martin Vevar, posestnik v Lukovci; Karol Hudabiunigg, hišni posestnik v Ljubljani; Anton Pretner, hišni po-

sestnik v Ljubljani; Emerich Mayer, bankir v Ljubljani; France Modic, posestnik in trgovec v Lahovičah; Anton Ravnikar, hišni posestnik v Ljubljani; Rajmund Krisper, trgovec in hišni posestnik v Kranji; Alojzij Minatti, posestnik in logar na Igu; Josip Bleiweis, hišni posestnik v Ljubljani; Anton Jeločnik, hišni posestnik v Ljubljani; Jurij Šepetavec, posestnik in gostilničar v Štepanji vasi; Josip Regali, mizar v Ljubljani; Pavel Del Negro, grajšček v Kranji; Anton Gaber, posestnik v Škofji Loki; Avgust Winkler, hišni posestnik v Ljubljani; Ivan Cvenkelj, gostilničar v Ljubnem; Oroslov Dolenec, hišni posestnik in trgovec v Ljubljani; Mihael Stare, grajšček v Mengši; dr. Anton Rojic, koncipijent v Ljubljani; Vaso Petričič, trgovec in hišni posestnik v Ljubljani; Jakob Škrbinec, čevljar v Ljubljani; Anton Jerančič ml. hišni posestnik v Ljubljani. Za nadomestovalne porotnike bili so izzrebani: Anton Avbel, hišni posestnik; Fran Šebenik, hišni posestnik; Janez Činkole, hišni posestnik in gostilničar; Josip Bokav, hišni posestnik; Fran Pilko, ključar; Andrej Druškovič, hišni posestnik; Jakob Milavec, hišni posestnik; Fran Blaž, slikar in pleskar in Fran Treven, hišni posestnik, vsi v Ljubljani.

— (Umrli) je g. Andrej Cesar, po vsem Spodnjem Štajerskem znani podobar in arhitekt, v Mozirji, znaten umetnik, pošten in značajan narodnjak, v 13. dan t. m. v Zagrebu. Lahka mu zemljica!

— („Dolenjskih Novic“) došla nam je 4. številka. Vsebina: Posojilnica v Krškem. — Podlistek: Nekdaj in sedaj. — Za rokodelski stan. — Vstrojene skodlje. — Kaj je novega v avstrijskem cesarstvu in po širokem svetu. — Poljedelstvo. — Spisal župnik Dragotin Ripšl. — Domače vesti. — Razne vesti. — Smešnice.

— (Vabilo krednemu občnemu zboru) „Notranjske posojilnice“ v Postojini, kateri bode dne 23. februvarja 1885 ob 4. uri popoldne. Dnevni red: 1. Nagovor ravnatelja. 2. Poročilo blagajnikovo. 3. Poročilo nadzorovalnega odbora. 4. Volitev ravnateljskega odbora in sicer: a) ravnatelja, b) blagajnika, c) kontrolorja in d) 2 namestnikov. f) Volitev 6 članov v nadzorovalni odbor. 5. Predlogi društvenikov. K polnoštevilni udeležbi vabi častite deležnike najuljudneje ravnateljski odbor.

— (Imenik šolskih oblastev, ljudskih šol, učiteljev in učiteljic na Kranjskem. Uredil Jakob Praedika, profesor na c. kr. učiteljišči. Založilo in izdalo „Slovensko učiteljsko društvo“ v Ljubljani. V Ljubljani. Natisnil Jos. Rudolf Milic 1885. Str. 100.) To je naslov najnovejšej prav lične knjizici, katera bode dobro došla učiteljskim krogom, pa tudi vsacemu drugemu, ki se zanima za šolske zadeve in za učiteljsko osebo na Kranjskem. Vsebina je že po naslovu razvidna, opomniti nam je samo to, da je pri imenu skoro vsacega učitelja povedano, kje in kdaj se je porodil, od kdaj slušbuje in kolika je letna plača na dotičnej šoli. Konci knjizice je imenik šolskih krajev in

učiteljskega osobja. Knjizica ta priporoča se sama ob sebi, ker se je že dolgo časa pogrešala, in posebno priznanje gre g. Praediki, da se je lotil težavnega dela in da nam je tako vrlo dogotovil to zelo potrebno knjizico. Knjizica stoji 60 kr., s pošto 65 kr. Dobiva se pri predsedniku učiteljskega društva g. A. Praprotniku in pri g. Ivanu Tomšiču, uredniku „Vrta“.

— (Razpisano) je mesto c. kr. okrajnega sodnika v Marnbergu. Prošnje do 28. t. m.

Razne vesti.

* (Očividec o zajetji Kartuma.) Kar smo do sedaj zvedeli o zajetji Kartuma, izviralo je vse iz poročil Arabcev in ogleduhov, ki so svoja poročila zajemali od tretjih oseb. Sedaj pa so priveli v angleški ostrog Arabca iz Abu-Dari-rodu, ki je Angležem prijazen. Ta Arabec, ki je bil pri katastrofi Kartumski prisoten, pripoveduje: Kartum bil je zajet brez posebnega boja. Mahdijevi vojaki udri so skozi vrata, katera jim je Farag-paša odprl ter se hoteli polastiti vladne palače. Gordon in spremstvo postavili so se v bran. Navstal je kratek boj, v katerem so bili Gordon in njegovi tovariši pobiti. Mahdijevi vojaki zavzeli so potem arsenal in pobili vse delavce, uradnike in tehnike. Ženskam, otrokom in domačinom so prizanesli. Kdor se je Mahdiju udal in zakričal: „Ahmed Mohamed bodi naš gospodar!“, ostal je pri življenju. Vender so morali prebivalci svoj imetek, posebno dragocenosti znositi v ostrog, kjer so boljše stvari obdržali. Grški konzul in neki zdravnik sta jedina Evropeca, ki sta ostala živa. Smrt avstrijskega konzula potrjuje omenjeni očividec. Med drugimi osobami je baje Mahdi tudi izdajico Farag-pašo na smrt obsodil in so Faraga še tisti večer na mestno ozidje obesili. Mahdi je zaukazal, da se mora odslej z minaretov Kartumskih klicati: „Ni družega boga, kakor Allah, in Mohamed Ahmed je prorok njegov!“

* (Visoko plače opernih pevcev in pevk v Parizu.) Največo plačo na Pariškej operi dobiva naslednik Faurejev, baritonist Lassale, in sicer 128.000 frankov na leto; primadona gospa Kraus ima 127.000, altistinja gpdč. Izak 80.000, tenorist Salomon 70.000, tenorist Sellier 66.000, basist Deresins 60.000 in gpdč. Ribard 60.000 frankov vsako leto. Sedanji ravnatelj Gailhard dobival je prej kot baritonist na mesec 6000, Faure še celo mesečnih 15.000 frankov.

* (Razstrelba.) V Gibraltarju razstrelila se je 16. t. m. mala smodniška shramba. 9 vojakov in 8 drugih oseb je mrtvih.

* (Samomor.) Iz Pešte se brzojavlja 17. t. m.: Občo pozornost vzbuja tukaj samomor obče čislane odvetnika Henrika Plesko-ta v Budi. Plesko, nekdanji zastopnik mesta, bil je pozneje jeden najodličnejših odvetnikov magjarske prvostolnice. A kot upravitelju zapuščine grofa Gvida Karacsony-ja urinilo se je ranjkemu v dotične račune in denarne vsote več nepravilnostij. Pozvan, naj pojasni pogoške in nerednosti, ni nikakor mogel opravičiti primanjkljaja 30.000 gld. Vrhu tega dolžilo so ga ponarejanja obilo pisem in več prestopkov kolekovnega zakona. Vsled neke ovadbe preiskovala je torej sodnja skrivaj delovanje odvetnikovo, da je zasledila jasne dokaze navedenih krivic in dobila pravi povod zapreti zločinca. Redarstvo dobilo je torej nalog, vestno stražiti Pleskotovo stanovanje, ter ga danes zjutraj prijeti in zapreti. Odvetnik šel je včeraj zvečer še v narodno kazino in ondu ostal do dveh zjutraj. Ko prideta redarstveni uradnik in

se danes na drugo stališče, spuščam se doli do prvotnosti v mračno minolost višnjekastih dob pravljiskih!

Kako rad vrača se človek k pravljici!

Da, daleč so že tisti časi, zlati dnovi družbinske nedolžnosti, — dnovi, ki so bili!

Ali bister um in zdravo srce še sluti, jasno oko še vidi prozorno navzočnost onih dob, ki leži razpeta nad prirodnimi lepotami naših krajev; le treba se mu je ozreti od daleč v naše zakotje, treba se mu je ozreti na vzorne planine naše, na te krasne Bistričke gore — —

Oj planine! oj planine!
Kamniške planine ve!
Kinč slovenske domovine,
K vam zdihuje mi srce.

Nehoté izvil so se mi ti stih iz prs. Ali človeku postane tako tesno in milo, tako jokajoče smejoče pri srci, ako se ozira vanje, da se mu nehoté vzbudé spomini na davno prošlost, na ono minolost, ko ga še ni bilo na sveti — Evelina!

Ozri se tedaj vanje popotnik, ozri se zdaj, ko zavite v bele haline, podobne spečim bajaderam, kipe proti tamnemu nebu, kot sanjoe o skrivnostih božjega stvarjenja — ali ozri se tedaj, ko jim ognje čez široka pleča duhteči svoj plašč — Cvetana in sedi na samotni breg šumeče Bistrice.

Sladki glasovi zazibljejo te v prijetne sanje,

zdi se ti, da se je vselo k tebi ljubo dekletce, ter ti mej solzami in smehom pripoveduje o svojem ljubčku in blagih trenotkih, ki jih je uživala v njegovem naročju. Pripoveduje ti potem, kako se jej je ljubček izneveril, ter ubežal, da sama ne ve kam, ter da ga že išče in išče sto in sto let, a da ga ne najde nikdar več. Zgodi se tudi, da te vpraša, si ga li morda kje videl na celem širnem svetu!

Ali ko jej odmaješ z glavo, pusti te ter odteče mej jokom in smehom dalje za njim — dalje — dalje — Evelina!

To dekle pa je naša Bistrica sama in njen ljubček nezvesti — jezero, ki je pred sto in sto leti domovalo v Neveljske in Mekinjske dolini prostirajoče svoje posestvo gori do temnega kota, koder mu je prihajala naproti iz svojega skrivnostnega zavetja draga Bistrica. In le-to jezero, v čegar bistrih valovih so se kopale vodne deklice, prepevaje o sreči človeškega rodu na sveti, da so mnogokaterega mladeniča onih časov zvabile v svoje tomune; — le-to jezero, na čegar solčnih bregovih so predle rojenice osodo tedanjih rodov in izpredle toliko krasnih pravljic; o Bistriškem zmaju, Vrtomirovem prstanu itd. — to jezero izteklo je necega lepega dne na prošnjo svetnikov Primoža in Felicijana ondu mej starim in malim gradom; ubogo dekle, bistra Bistrica pa je ostala na belemrodu — sama.

Dolgo potem pa je zapel v Nevljah ondu, kjer je bilo jezero najblobokeje, ob jednej uri popoldne zvon z visokih lin, in od onega časa zapoje ob tej uri slednji dan v spomin jezerovega odtoka.

Zopet drug zanimiv spomin z nedolžnih dob našega Kamnika je spomin na Veroniko, zakleto gospo, ki že čez sto let sedi na brezmerih zakladih sredi skale Malograjske.

Ta gospa Veronika bila je silno bogata, zato jo poprosi tedanji prošt, da daruje nekaj od svojih zakladov za zidanje farne cerkve. A ošabna Veronika zagrozi se in zakolne, da rajši zleze v gladko kačo, nego da bi žrtvovala le pol vinarja za cerkev. In zlezla je v kačo.

Toda njen mir bil je izgubljen po onem trenutku. Ker po noči ni mogla spati, prihajala je doli v mesto in nadlegovala ljudi na čudne načine. O polnoči bila je najhujša. Gorje onemu, ki se je zamudil predolgo z doma ter korakal čez klanjec! V znamenji svetega Jožefa, ali na stopnicah pred „kovačnico“ je čepela in z viška planila na mimogredčega, da je isti strahu mrtev obležal na tleh.

Posebno veselje imela je s pijanci in ponočnjaki; ali resnično zaljubljenim ni storila žalega nikoli.

(Konec prih.)

in redar danes ob sedmih jutraj po zločinca, morata ga še iz spanja budit. Plesko protestuje odločno in jako razburjeno proti zlorabi hišnega prava ter zahteva, naj pokažeta sodnijski nalog. Ko se je to zgodilo, spremeni odvetnik barvo, zbeži skozi stranska vrata v kuhinjo in od tod na hodnik ter skoči skozi okno tretjega nadstropja na dvorišče, kjer obleži mrtev. Redarja hitela sta sicer za njim, a nista mogla preprečiti strašne nezgode. Pokojnik bil je 51 let star ter zapušča žalostno udovo in odraslega sina.

* (Samomor.) Iz Brna se poroča: Rihard Goldschmidt, nadporočnik 12. dragonskega polka, ustrelil se je z revolverjem. Povod samomoru dala je neka ljubezenska zadeva. Truplo nesrečnega častnika prepeljali bodo na Dunaj, kjer stanujejo pokojnikov sorodniki.

* (Velikan.) V Lukovem pri Bagu (Carlo-pago) umrl je pred kratkim Roko Devčić, v 80. letu svoje dobe. Poznat je bil daleč na okoli, kajti bil je 6 $\frac{1}{2}$ čevlja visok, a tako širokopleč in močan, da je v svoji mladosti sedem centov težko deblo na jednej rami nesel v hrib. Zapustil je dva sina, ki sta tudi prava orjaka, ki ga pa glede telesne moči vender nista dosegla.

* (Velike tatvine.) Iz Frankobroda ob Menu se 17. t. m. brzojavlja: Minulo noč oprali so neznan lopov stanovanje pijanistovke Dragotine Schumanove, udove po slavnem skladatelji. Odnegli so jej ves denar, zlatino, srebrnino in vse druge dragocenosti. — Iz Pariza se pa poroča, da so v noči 17. t. m. v Avenue de l'Opera tatovi s ponarejenimi ključi odprli štacuno zlatarja Gabriela ter mu ukrali demante, bisere, smaragde in rubine v vrednosti 800.000 frankov. Tatovi zginili so brez vsakega sledu.

Za neumrlog Kačiča.

„Svega ima naša zemlja Slavsko
„Svega ima dali sloge nema!...
„A da bude medju Slavicim Sloga,
„Nitko nebi svladal ji do Boga!...
Milovan.

Naravno. Svaki plemeniti naum ima živih svojih radioja, kano i nizkih ometaoca.

Oni, koji je kroz sve vjekove, ma neoborive spomenike viteštva jednog celog naroda, kog nazva „Slovinski“, podigao: oni, koji je svojom zanosnom i miloustom pjesmom utjehe i razgovora na viece dao bledniku na krevetu, težaku na motiki, pomorcu na veslu, kano i velikašu na užitku: oni, koji je toli ljubio i veličao sve što diše ljepotom i slavom: oni... da ostane bez spomenika? — Ne! — Kliknulo je na tisoće viteških srca. — Ne! — Jeknula su sva viteška poprišta od njeg zanosno opjevana. — Ne i ne! — Doviknule su vile i njezini miljenici.

Na taki oduševljeni glas, odbor za Kačičev spomenik u rodnoj mu občini, zapitao je u vlasti dozvolu, i, gle, bi mu data za ciglu godinu i to u Dalmaciji. Neuzmače. To većma pouzdan u riedki priegor i živo zauzeće sumišljenikā, lati se oduševljeno milog mu posla. Čast i hvala kremenjacim i svim milodariteljim ipak se miče, ako zlato i nerosi.

Nego, evo na rukoveti prigovorā.

Ču se obćeno, da bi dičnije bilo, da se spomenik digne na trgu Makarskom, gradu rodnog mu Primorja, a na kostim samo harna spomen ploča. Objeručke odbor prima i stavlja se mahom u dogovore sa uglednom obćinom grada i bez sumlje da će se želja izkoliti.

Neki rekoše: ma tu se vodi politika!... Bog s vami! Ni osinja tomu, kako jamči i proglaš. Jedino i ciglo, pozva se na priegornu harnost cio narod od Bojane do Drave i Dunava.

Neki nabacuju: ma zašto i braću Srbe nepozvat? Tu smo. Prve rieči proglasa zvone: „Kadno se bila na Slovinski Jug naklopila crna noć“ itd. Eto, dakle poziva i bratu Srbu i Slovencu i Bugaru i Arbanasu, samo, ako je zdrave duše i čestita priegora.

Suviše. Odbor javno van Dalmacije nije se smio pružat, bez dozvole. Neki nadostovljaju... A tko bi sledio prazne mješine bez srca, duše i požrtvornosti!

Nego, podpisani odbor pozivlje ovim sve rodoljube, da se na prigovore neosvrću, već da požrtvornom slogom utješimo bolnu dušu, u gori navedenim riečim našeg omiljelog Starca, i dižuć njemu spomenik, dignimo i zlatni spomenik naše složne uzajemnosti.

U ognju se zlato kuša, a rodoljublje pri velim časovim priegora i žrtve. Živo i marno treba pregnut, i eto ponosa narodu i slave Stareu Milo-

vanu. Naprijed, dakle krjepko, bezodvlačno i požrtvorno!

Sve rodoljubne novine na Jugu Slovinskom mole se, objaviti ovi glas, na utjehu sviem pregaocim.

Gornje Primorje Makarsko, 12 veljače 1885.

Odbor za Kačičev spomenik:

Predsjednik

P. Andrijašević.

Tajnik

Jure Vežić.

Blagajnik

Šimun Kačič-Miošić.

Tuđci:

18. februvarja.

Pri Slonu: Comelli iz Trsta. — Honš iz Pulja. — Wnhnig iz Litije. — Schwarz z Dunaja. — Globočnik iz Kranja. — Wenzel, Stein z Dunaja.
Pri Matiei: Elsbacher iz Laškega trga. — Ficht z Dunaja.

Umrli so v Ljubljani:

16. februvarja: Jožef Polik, železniškega kondukterja sin, 6 dnij, Marije Terezije cesta št. 18, za čeljustnim krčem.

17. februvarja: Josip Žafran, železoličev sin, 7 mesecev, Krakovski nasip št. 6, za kroničnim katarom v črevesu.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
18. febr.	7. jutraj	727.57 mm.	3.4° C	brezv.	megla	8.50 mm.
	2. pop.	726.22 mm.	5.4° C	brezv.	megla	
	9. zvečer	726.41 mm.	4.8° C	sl. jz.	megla	dežja.

Srednja temperatura + 4.6°, za 4.9° nad normalom.

Dunajska borza

dné 19. februvarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	83 gld. 55 kr.
Srebrna renta	84 " 06 "
Zlata renta	107 " " "
5% marcna renta	99 " 15 "
Akcije narodne banke	868 " " "
Kreditne akcije	305 " 30 "
London	124 " 20 "
Napol.	9 " 80 "
C kr. cekini	5 " 81 "
Nemške marke	60 " 50 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld 127 " " "
Državne srečke iz l. 1864	100 gld 174 " 25 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	106 " 85 "
Ogrska zlata renta 6%	" " " "
4%	98 " 55 "
5% papirna renta 5%	94 " 05 "
5% štajerske zemljiše odvez oblig.	104 " " "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld 115 " 75 "
Zemlj. obć avstr. 4 $\frac{1}{2}$ % zlati zast. listi	123 " " "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	112 " 30 "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 " 75 "
Kreditne srečke	100 gld 178 " 25 "
Rudolfove srečke	10 " 19 " 50 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 107 " 50 "
Tramway-društ. velj 170 gld a v.	214 " 75 "

Hmelove sadike,

zdrave in krepke, 1000 za 5 gld., dobé se od 1. aprila pri

Ludoviku vitezu Manner-ji,

v Celji, na Stajerskem. (98—1)

Prava marzeilska galerta

je najgotovješe, najhitrejšé in najcenejšé sredstvo za čiščenje in zboljšanje vina in jamči se za najboljši uspeh; dobiva se pri

A. HARTMANN-u,

v Ljubljani, Tavčarjeva palača.

Kuverte s firmo

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

Poslano.

(7—7)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GLIESSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuće piće,
i kas izkušán liek proti trajnom kašlju plučevine i
želudca bolešti grkljana i proti mēhurim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

Salicilna ustna voda,

aromatična, upliva oživljajuće, zapreči pokonćanje zob
in odpravi slab duh iz ust. 1 velika steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, upliva zelo oživljajuće in napravi
zobe blesteće bele, a 30 k.

Vsa navedena sredstva ima vedno sveža v zalogi in
jih razpošilja proti poštnemu povzetju

lekarna „pri samorogu“

JULIJ pl. TRNKOCZY-ja
na Mestnem trgu v Ljubljani. (43—5)

Mejnarodna linija.
Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvorazredni parniki te linije vozijo redno v
Novi-Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih
cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „Teutonia“, odhod okoli 15. dne marca 1885.

Kajuta za potnike 200 gold. — Vmesni krov 60 gold.

Potniki naj se obrnejo na (20—23)

J. TERKUILE,

generalnega pasažnega agenta,

Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na Emilliano
d' Ant. Poglayen, generalnega agenta v Trstu.

NAJBOLJSI

PAPIR ZA CIGARETE
je pristni

LE HOUBLON

Francozki fabrikat

Cawley-jev & Henry-jev v Parizu.

PRED PONAREJANJEM SE SVARI!!!

Pravi je ta papir za cigarete samo
tedaj, če ima vsak list znamko LE
HOUBLON in vsak karton nosi
varstveno znamko in signaturo.

Dr. Schmidt-ovi uspešni pilepki za kurja očesa

uporabljajo se že mnogo desetletij kot
brez bolečine in zanesljivo delujoče
sredstvo v popolno odstranitev kurjih
očes.

Uspeh teh dr. Schmidt-ovih pilep-
kov za kurja očesa je skoro osupljiv,
kajti po opetovanj rabi teh pilepkov
se odpravi vsako kurje oko brez vsake
operacije.

Cena škatljici s 15 pilepkami in z rože-
nim dletem za izdiranje kurjih očes
23 kr. a. v.

NB. Pri nakupu teh preparatov blagovoli p. n. obćinstvo vedno zahtevati
Bittner-jeve izdelke in samo one za prave priznati, kateri imajo polno firmo:
„Julius Bittner's Apotheke in Gloggnitz“, in vsake druge podobne izdelke kot
nevredne zavrniti. (461—19)

Glavna razpošiljalna zaloga: Gloggnitz, Nižje-Avstrijsko, lekarna J. Bittner-ja.

Dr. Schmidt-ove pilepke za kurja očesa in dr. Behr-ov živčni ekstrakt
ekstrakt prodajata v Ljubljani lekarnarja: J. Svoboda in J. pl. Trnkoczy.

Dr. Behr-ov živčni ekstrakt

izdeluje se po zdravniškem predpisu iz
lekarskih zelišč ter se že dolgo vrsto let
obnaša kot izvrstno sredstvo proti živčnim
boleznim, kakor proti bolečinam na živcih,
migrēni, ischiadi, bolečinam v križi in hrbt-
nem mozgu, božjasti, otrpnenju, oslablje-
nju in polucijam. Na dalje se dr. Behr-ov
živčni ekstrakt z najboljšim uspehom rabi
proti: protinu in trganju, otrplosti mišic,
trganju v členkih in mišicah, nervoznemu
glavobolju i šumenju v ušesih. Dr. Behr-ov
živčni ekstrakt se uporablja le z vnanje.
Cena steklenici s točnim navodom upo-
rabe 70 kr. a. v.